

Arrest

nr. 126 476 van 27 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 28 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Chinese nationaliteit te bezitten, en een boeddhistische Tibetaanse te zijn, geboren in Mundgod, India. Uw ouders zijn gevlucht uit de Volksrepubliek China (VCR), maar u weet niet wanneer dat was. U ging tot de tiende klas in Ponta naar school. Ponta ligt naast Dehradun en uw oom woonde er. Om naar deze school te kunnen gaan, werd uw geboortedatum drie jaar vervroegd, en werden als ouders de namen van uw oom en tante opgegeven. Dit alles was nodig omdat het een goede school was en u er anders niet naar toe zou kunnen gaan. U beëindigde deze school in 2002. U deed het elfde en twaalfde jaar in Mundgod, en beëindigde dit in 2004. Daarna begon u een verpleegstersopleiding. U deed hiervoor examen in 2008 en behaalde uw diploma in juni 2008. U begon een maand na de opleiding aan een training die anderhalf jaar duurde. Daarna bleef u eerst wat thuis, en daarna hielp u enkele maanden mee in de klerenwinkel van uw vader, in Nashik. U ging nog enkele

dagen naar huis en ging dan naar Kasturi Nagar, Bangalore, waar u op 15 augustus 2011 begon te werken in een bejaardentehuis/ziekenhuis. U werkte als thuiszorgverpleegster. In maart 2012 gaf u op een avond zoals u gewoonlijk deed, een patiënte een injectie met een medicijn. De volgende morgen werd u door het bejaardentehuis/ziekenhuis gebeld. U moest onmiddellijk komen. Ook de familie van de patiënte was aanwezig. Bleek dat uw patiënte na de injectie in coma gegaan was. Zowel uw overste als de familie waren heel boos. U durfde niet zeggen dat u wel de voorgeschreven dosis gegeven had. U moest bij de hoofdverantwoordelijke gaan, en aan hem vertelde u dit wel. Hij zei echter dat u misschien problemen zou krijgen, omdat de familie van de patiënte heel rijk is. U ging naar huis en weende de rest van de dag en kon ook niet slapen. De volgende dag ging u naar Mundgod, naar huis. U bleef er enkele dagen en vertrok toen naar Delhi. Daar huurde u een huisje en bleef veel binnen. U woonde er iets langer dan een maand. Eind maart 2012 vroeg de politie bij uw vader thuis naar u. Hij zei dat hij niet wist waar u was, maar gaf wel uw RC mee aan de politie. Er werd beslist dat u beter naar het buitenland zou vertrekken omdat de rijke familie van uw patiënte een klacht had ingediend. Uw broer regelde uw reis met de smokkelaar.

U vertrok op 2 mei 2012 en reisde met het vliegtuig naar Italië, van daar met de bus naar Frankrijk ten slotte met de wagen naar België. U bent België binnengekomen op 4 mei 2012 en hebt er dezelfde dag asiel aangevraagd. In de loop van 2012 is de politie nog twee keer bij uw vader langsgeweest. Uw vader zei telkens dat hij niet wist waar u was.

U legt volgende documenten voor als staving van uw asiëldossier: kopie van uw RC, uw originele green book, certificaten van uw tiende jaar middelbaar, van uw twaalfde jaar middelbaar en van uw opleiding tot verpleegster.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofdte aanzien van de VRC.

U verklaart in India te zijn geboren en daar steeds te hebben geleefd tot aan uw vertrek uit India op 2/5/2012. U ging naar school in Ponta tot 2002 (tiende klas) en daarna tot 2004 in Mundgod (twaalfde klas). U studeerde daarna voor verpleegster tot 2008, en volgde aansluitend anderhalf jaar een training. U was even werkloos, hielp toen uw vader met de kledingverkoop, en begon op 15/8/2011 te werken als thuisverpleegkundige in een bejaardentehuis/ziekenhuis in Bangalore. U deed dit zes maanden, tot u een patiënt al dan niet een overdosis medicijnen gaf en uw werk verliet. U bleef dan enkele dagen thuis en daarna nog iets meer dan een maand in Delhi vooraleer u India verliet.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u vrees had ten opzichte van de familie van een patiënte die na een injectie die u als thuisverpleegster gaf, in coma gegaan is. Deze familie zou een klacht hebben ingediend tegen u en de politie zou u zoeken. De aanleiding voor uw vlucht heeft aldus geen banden met de Vluchtelingenconventie. U werd in India niet vervolgd omwille van uw ras, nationaliteit, uw godsdienst, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, maar omwille van een fout die u tijdens uw werk zou begaan hebben. Deze problemen zijn van gemeenrechtelijke aard.

Echter komt daarbij dat verschillende opmerkingen te maken zijn over de geloofwaardigheid van de door u geuite vrees, waardoor u evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de status van subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4, § 2, b (vernederende of onmenselijke behandeling).

Ten eerste dient opgemerkt dat u onduidelijk bent over uw activiteiten de laatste jaren voor uw vertrek. Zo stelt u eerst dat u na uw training van anderhalf jaar onmiddellijk beginnen werken bent in het bejaardentehuis/ziekenhuis in Bangalore (CGVS p. 3). Echter, enerzijds zou u volgens uw eigen verklaringen, reeds begin 2010 klaar zijn met de training (CGVS p. 4), en anderzijds verklaart u dat u pas op 15/8/2011 in Bangalore beginnen werken bent. Verder gevraagd wat u dan wel gedaan hebt in dat anderhalf jaar tussenin, stelt u dat u eerst gedurende enkele maanden uw vader geholpen hebt (CGVS p. 4). U bent echter al enkele dagen na het helpen bij uw vader naar Bangalore gegaan, wat niet klopt met uw verklaring dat u eerst bij hem ging, en er enkele maanden werkte. Pas wanneer u gevraagd wordt wat u dan voor de rest nog deed in dat anderhalf jaar stelt u dat u ook een tijd thuisgebleven bent (CGVS p. 3-4). U zegt ook niet meer te weten wanneer u uw vader hielp. Ten tweede is het opmerkelijk dat u weinig weet te vertellen over welke injecties u moest geven en waarvoor die dienden (CGVS p. 5). Ook wat u aan de patiënte gaf die in coma gegaan is, of waarvoor u dit gaf, weet u niet meer (CGVS p. 8). Nochtans gaf u niet zo vaak injecties, én zou u de info erover in het dossier of van de dokter moeten gekregen hebben en kan men, gezien de impact van deze gebeurtenis, toch verwachten dat u zich wel nog deze zaken zou herinneren. Ten derde is het vreemd dat u nadat uw patiënte in coma gevallen is, en u op het matje werd geroepen, zonder problemen naar Mundgod kon vertrekken (CGVS p. 8). Ten vierde is het zeer opmerkelijk dat u nadien niets hebt proberen te weten te komen over de toestand van uw patiënte, gezien deze waarschijnlijk invloed zal hebben op de klacht die ze indienden of de rechtszaak die ze zouden willen opstarten (CGVS p. 9-10). U stelt wel dat u bang was om te bellen, omdat de autoriteiten u zouden kunnen oppakken, maar u had dit eventueel ook kunnen te weten komen via uw vriendin die in het ziekenhuis werkte, of via uw broer die naar het ziekenhuis heeft gebeld. U stelt enkel dat u het niet via uw vriendin deed, omdat u onder stress leefde. Een positieve ontwikkeling in de gezondheidstoestand van uw patiënte zou u nochtans hebben kunnen geruststellen.

Ten slotte legt u geen enkel document voor van uw werk in het bejaardentehuis/ziekenhuis in Bangalore. Nochtans beseft u het belang van het voorleggen van documenten, daar u wel documenten voorlegt over uw opleidingen. U stelt dat uw broer gevraagd heeft naar een verklaring van het bejaardentehuis over uw problemen, maar dat ze omwille van hun goede naam dit niet wilden doen (CGVS p. 10). U legt echter ook geen contract, loonfiches of dergelijke voor. U bent evenmin in bezit van een bewijs van deze klacht tegen u, of van de eventuele verdere vervolging door een rechtbank.

U heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaart ook dat u geen problemen ondervond als gevolg van het feit u in het bejaardentehuis als bijna enige Tibetaanse werkte (CGVS p. 5).

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedepoteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC. U bent echter onduidelijk over de documenten die u gebruikt hebt om naar Europa te reizen, waardoor u niet aannemelijk maakte (ook) met een vals paspoort te hebben gereisd. Zo zou u over het valse paspoort dat u zou gebruikt hebben slechts weten welke naam er in stond en dat de smokkelaar zei dat het Nepalees was (CGVS p. 6). De smokkelaar zou echter daarnaast bij enkele checkposten uw IC gebruikt hebben. U begrijpt zelf niet hoe dit werkte. U weet zelfs niet welke naam u zou hebben moeten zeggen mocht men ergens uw naam gevraagd hebben: uw echte naam, zoals op uw IC, of de naam zoals die in het valse paspoort stond (CGVS p. 7). Gezien op de luchthaven van India en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt

onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

U verklaarde dat u uw eigen IC na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indiase overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Hoewel u wel een kopie van uw RC kan voorleggen, die u hebt laten opsturen uit India, weet u zelfs niet of er eventueel bij u thuis ook een kopie van uw IC te vinden zou zijn (CGVS p. 6-7). Dat u dacht dat uw RC, een document bruikbaar in India zelf, belangrijker was dan uw internationale reistitel, is opmerkelijk (CGVS p. 7).

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de overige door u neergelegde documenten, zijnde uw 'green book', de kopie van uw RC, certificaten uw scholing en opleiding merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze dienen slechts als bewijs inzake uw identiteit en opleidingen, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist, hoewel dient opgemerkt te worden dat de namen van uw ouders en uw geboortjaar volgens uw eigen verklaringen verkeerd zijn op het certificaat van uw scholing in Ponta (tot 10de jaar) en uw geboortjaar verkeerd is op uw green book.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 § 2, 48/5 § 4 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 25, § 2, b) en 26 van de Richtlijn 2005/85/EG en van artikel 3 EVRM. Verzoekster stelt dat een restrictieve interpretatie van het begrip 'eerste land van asiel' gehanteerd dient te worden. *In casu* is de vrees voor vervolging van verzoekster in geval van terugkeer naar de Volksrepubliek China gegrond verklaard. Vervolgens geeft verzoekster een theoretische uiteenzetting omtrent het begrip 'eerste land van asiel' en bespreekt zij de COI Focus die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoekster stelt dat verschillende elementen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in overweging werden genomen bij de analyse van de asielaanvraag en wijst zij op het principe van familiale eenheid, nu haar echtgenoot in België erkend is als vluchteling. De regeling betreffende het bekomen en verlengen van een RC is gebaseerd op algemene instructies van de Indiase overheid, die nergens wettelijk bepaald worden. De mogelijkheid voor verzoekster om alsnog een RC te krijgen is niet langer bestaande aangezien zij niet langer in het bezit is van haar IC. Haar RC werd afgenomen door de Indiase politie, waardoor zij gekend staat bij de Indiase autoriteiten. Deze 'verblijfsstatus' is overigens onloochenbaar van tijdelijke aard en er kan absoluut niet gesproken worden van een 'duurzame' bescherming. Het betreft tevens een informeel statuut zonder legale mogelijkheid om de beperkte 'rechten' te laten gelden voor een rechtbank of dergelijke. Daarnaast moet verzoekster opnieuw worden toegelaten op het grondgebied van het eerste land van asiel. Indien verzoekster met een IC gereisd heeft moet worden nagegaan of deze een NORI-stempel of een exit-permit had. Tevens wijst verzoekster erop dat India geen partij is bij

de Conventie van Genève en dat de van het non-refoulement beginsel in geen enkele Indiase nationale wetgeving gegarandeerd wordt. Ook uit de eigen informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat deportaties wel degelijk als afschrikkingsmiddel kunnen gebruikt worden en men Tibetanen in een grensgebied of buiten de grenzen van het district achterlaat. Een loutere beleidswijziging zou derhalve voldoende kunnen zijn om deze personen uitwijsbaar te maken naar China.

2.2. Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift de volgende documenten toe: een rapport van de Federal Office for Migration Switzerland van 30 juni 2013, een rapport van de Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés van 9 september 2013 en twee arresten van het EHRM.

Bij haar aanvullende nota van 15 mei 2014 voegt de verwerende partij de "COI Focus CHINA/INDIA De Tibetaanse gemeenschap in India", van 11 maart 2014, de "COI Focus. China. India. De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India" van 25 maart 2014 en de "COI Focus China. De Vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China" van 25 maart 2014.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *"land van herkomst"*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *"het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats"* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn). Uit het voorgaande

volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of verzoekster de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de “nationaliteit” begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87). In de hypothese waarin de nationaliteit van een asielzoeker niet met zekerheid kan worden vastgesteld en waarin het geen staatloze betreft, dient de asielaanvraag te worden beoordeeld op dezelfde wijze als deze van een staatloze, hetgeen inhoudt dat zij moet worden beoordeeld ten aanzien van het land waar de asielzoeker in kwestie vroeger zijn gewone verblijfplaats had (*ibid.*, p.22, § 89).

2.5. Daar waar de Raad geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit(en) of de staatloosheid van de verzoekende partij te bepalen, behoort het wel tot zijn bevoegdheid om, op basis van de afgelegde verklaringen en neergelegde documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. In geval van twijfel over de nationaliteit van de asielzoeker of, indien hij er geen heeft, over het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had, komt het beide partijen toe de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over de bepaling van het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Gezien zijn juridische en materiële situatie dit echter moeilijk kan maken en omwille van de moeilijkheid om sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen zijn van zijn nationaliteit of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het haar toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

2.6. *In casu* kan vooreerst gesteld worden dat er geen betwisting is over verzoeksters naam, geboorteplaats en -datum. Verzoekster is geboren op 10 oktober 1984 in Mundgod, India en behoort tot de Tibetaanse gemeenschap van India. Verzoekster stelt zowel voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als ter terechtzitting dat ze de “Tibetaanse” nationaliteit heeft (stuk 5, gehoorverslag, p. 2). Verzoekende partij legt geen Chinese identiteits- of nationaliteitsdocumenten voor, noch van zichzelf noch van haar ouders.

Uit de nationaliteitswet van de Volksrepubliek China, die als bijlage werd toegevoegd aan de COI Focus “China. India – De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India” van 25 maart 2014 en door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de aanvullende nota werd toegevoegd, kan niet blijken dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit bezit. Verzoekster weet immers niet wanneer haar ouders naar India kwamen, noch of zij Chinese documenten hadden (stuk 5, gehoorverslag, p. 2).

Daar waar de bestreden beslissing aanvat met te stellen dat verzoekster “*minstens de jure, over de Chinese nationaliteit*” beschikt, dient te worden vastgesteld dat nergens uit de stukken van het dossier blijkt dat dit zo zou zijn, laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoekster daadwerkelijk over de Chinese nationaliteit beschikt of stappen zou hebben ondernomen om deze te bekomen. Ter terechtzitting bevestigt verzoekster dat zij niet over de Chinese nationaliteit beschikt.

Uit de hierboven vermelde informatie die werd toegevoegd aan de aanvullende nota, blijkt daarnaast dat Tibetanen die in India zijn geboren tussen 26 januari 1950 en 1 juli 1987 zich (*de jure*) als Indiaas staatsburger zouden kunnen beschouwen. Gezien verzoekster is geboren in 1984 zou zij aldus *de jure* de Indiase nationaliteit kunnen genieten. Echter, de Indiase autoriteiten zijn nooit (systematisch) overgegaan tot het feitelijk verlenen van de rechten verbonden aan het Indiase staatsburgerschap aan deze groep Tibetanen. *De facto* hebben Tibetanen uit deze groep zich dus nooit als Indiaas staatsburger kunnen beschouwen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster deze nationaliteit daadwerkelijk zou hebben (trachten te) bekomen.

Verzoekster is daarenboven geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en uit de door haar neergelegde Indiase documenten blijkt dat zij noch de Chinese, noch de Indiase nationaliteit bezit. Integendeel blijkt uit de door verzoekster neergelegde kopie van haar RC dat zij van Tibetaanse origine is en wordt hierin de Tibetaanse nationaliteit als haar huidige nationaliteit vermeld. Tibet geniet echter geen internationale erkenning en de Dalai Lama verliet Tibet in 1959.

Er worden thans geen elementen aangebracht die de bewering kunnen ondersteunen in de bestreden beslissing dat een juridische band bestaat tussen verzoekende partij en de Volksrepubliek China. Daargelaten dat noch het administratief dossier, noch de partijen informatie aanbrengen waaruit kan blijken dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming, wordt er ter terechtzitting op gewezen dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet dient te worden beoordeeld ten opzichte van de Volksrepubliek China. Integendeel, verzoekende partij is geboren in India waar ze haar hele leven heeft gewoond tot ze naar België kwam (stuk 5, gehoorverslag, p. 2). India is voor verzoekende partij niet het eerste land van asiel, maar het land van gewoonlijk verblijf waar zij geboren is en als kind van Tibetaanse bannelingen legaal heeft verbleven met een verblijfstitel of *Registration Certificate* die dit bevestigt (stuk 5, gehoorverslag, p. 2, 3, 6). Ter terechtzitting wordt dan ook gesteld dat verzoekende partij geen nationaliteit heeft aangetoond en evenmin aantoonde (*de jure*) de Chinese nationaliteit te kunnen bezitten, hetgeen verzoekster ter terechtzitting bevestigt. De toepassing van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet is aldus niet ter zake dienend. Zoals ter terechtzitting ook gesteld wordt, is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan.

Uit het voorgaande volgt dat verzoeksters asielaanvraag behandeld dient te worden als deze van een staatloze. Bijgevolg moet deze worden beoordeeld ten aanzien van het land waar zij haar vroegere gewone verblijfplaats had, met name India. Gezien India verzoeksters land van de vroegere gewone verblijfplaats is, kan dit land niet worden beschouwd als eerste land van asiel en is de toepassing van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet niet ter zake dienend.

2.7. Wat betreft de vrees voor vervolging ten aanzien van het land van gewoonlijk verblijf stelt verzoekster dat zij India verliet nadat de familie van een patiënte die in coma lag na een injectie die verzoekster haar als thuisverpleegster toediende klacht neergelegd had bij de politie (stuk 5, gehoorverslag, p. 7, 8, 9). Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling echter aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (*cf.* RvS 9 januari 2007, nr. 166.421). Het feit dat verzoekster aangeklaagd werd wegens het al dan niet maken van een fout in de uitoefening van haar job volstaat aldus niet. De door verzoekster aangehaalde motieven om haar land van gewoonlijk verblijf te verlaten houden geen verband met één van de criteria opgenomen in het Vluchtelingenverdrag noch houden zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekster verklaarde immers dat de patiënte in coma ging door een overdosis, maar dat zij precies gedaan had wat de dokter haar had opgedragen (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Het zou immers zo op het voorschrift gestaan hebben, waardoor dit bovendien gemakkelijk kan worden nagegaan bij een onderzoek (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Tevens verklaart verzoekster dat de hoofdverantwoordelijke van het ziekenhuis haar geloofde (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). De verklaring van verzoekster dat zij echter niets kon doen om haar onschuld te bewijzen omdat de familie van de patiënte rijk is en banden heeft met mensen van hoge posities, is slechts een loutere bewering van verzoekster die geenszins wordt gestaafd (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 9). Daarnaast legt verzoekster niet aannemelijke verklaringen af omtrent de uitoefening van haar job. Zo stelt verzoekster eerst dat zij direct na haar training in het ziekenhuis als

verpleegster in het bejaardentehuis is beginnen werken (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Verzoekster zou echter een maand na het beëindigen van haar opleiding in 2008 begonnen zijn aan deze training en deze zou anderhalf jaar geduurd hebben (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Tevens stelt zij dat zij begon te werken in het bejaardentehuis op 15 augustus 2011 (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Erop gewezen dat er een lacune van anderhalf jaar in haar verklaringen zit, stelt verzoekster plots dat zij niet direct na de training begon te werken, maar eerst haar vader gedurende een paar maanden hielp in zijn eigen zaak (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Gevraagd om dit te verduidelijken stelt verzoekster vervolgens dat zij voor de rest thuis bleef. Echter, vervolgens stelt zij opnieuw dat zij begon te werken nadat zij stopte met haar vader te helpen en dat zij slechts enkele dagen thuis bleef (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Tevens is het geenszins aannemelijk dat verzoekster niet meer weet welk medicijn zij deze patiënte toediende, noch voor welke ziekte deze injectie noodzakelijk was (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Ten slotte is het niet aannemelijk dat verzoekster zich niet meer geïnformeerd heeft naar het lot van de patiënte (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 10). Nochtans was de patiënte slechts in coma gegaan door de injectie, waardoor het verhaal van verzoekster een positieve afloop kan hebben (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Dat verzoekster zich hieromtrent niet heeft geïnformeerd, getuigt van een zodanige desinteresse in haar eigen verhaal dat er aan dit asielrelaas geen enkel geloof meer kan gehecht worden. De verklaring van verzoekster dat zij stress had, kan hier geenszins afbreuk aan doen (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat verzoekster verklaarde geen problemen te hebben ondervonden doordat zij één van de enige Tibetanen was in de uitoefening van haar werk (stuk 5, gehoorverslag, p. 5).

De Raad vast dat het verder niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in China en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in India werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

Tevens bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier *“dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijsystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)”*. Het is dan ook redelijk te besluiten dat de socio-economische situatie van Tibetanen in India relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden.

Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift wijst op het principe van familiale eenheid, stelt de Raad dat de procedure tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling niet tot doel heeft over te gaan tot de erkenning van dit recht louter en alleen uit eerbiediging voor het gezinsleven. Immers moet nagegaan worden of verzoekster zelf een gegronde vrees tot vervolging heeft omwille van een van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden. Voor zover verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt gehuwd te zijn met een in België erkend vluchteling, stelt de Raad overigens vast dat verzoekster voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde samen te wonen, maar niet gehuwd te zijn (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Tevens stelt de Raad vast dat verzoekster haar partner nog niet kende in India en haar asielrelaas dan ook geen verband houdt met de door hem ingeroepen motieven. Wat er ook van zij, kan eenzelfde beoordeling van verzoeksters asielaanvraag thans niet worden verantwoord, gelet op de hierboven vastgestelde motieven waaruit blijkt dat haar asielrelaas ongeloofwaardig is, geen verband houdt met één van de criteria opgenomen in het Vluchtelingenverdrag, noch reëel risico op het lijden van ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming inhoudt. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de erkenning van vluchteling tot haar moet worden uitgebreid louter omwille van het feit dat zij gehuwd is met een erkende vluchteling. Voor zover verzoekster aangeeft dat gezinsleden door hun verwantschap op zodanige wijze kwetsbaar zijn voor daden van vervolging, dient te worden opgemerkt dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat verzoekster haar partner al kende in India (stuk 5, gehoorverslag, p. 3) of dat ze aldaar op de hoogte zouden zijn van hun band.

2.8. Verzoekster kan ook niet overtuigen waar zij stelt dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. De *“COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, van 12 november 2013, die aan het administratief dossier werd toegevoegd, en de actualisatie van deze COI Focus van 11 maart 2014, die aan de aanvullende nota van de verwerende partij werd toegevoegd, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een *Registration Certificate (RC)* beschikken en *“In de praktijk zal momenteel dus geen*

enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt". Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Dit beleid werd in India vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*). Voor zover verzoekster verwijst naar een informeel statuut en aangeeft dat het slechts gaat om een praktijk en richtlijnen, toont zij niet aan dat deze praktijk geen algemene toepassing vindt. Het loutere feit dat de noch de instructies noch de licht afwijkende richtlijnen op heden nog te consulteren zijn op het internet, betekent niet dat ze niet meer worden toegepast.

Verzoekende partij kan aldus niet ernstig beweren dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "*long term staying Tibetans*" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Ook de *New Tibetan Arrivals* die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een "*Long Term Stay RC*". Ook uit de landeninformatie in het administratief dossier en de bij de aanvullende nota van de verwerende partij gevoegde informatie blijkt dat bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend zijn waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd.

Voor zover al kan worden aangenomen dat verzoekster beschouwd moet worden als een "temporary refugee", zoals zij in haar verzoekschrift voorhoudt, kan uit de voormelde landeninformatie afgeleid worden dat er zich in de praktijk geen problemen voordoen met de verlenging van de RC's van de "*long term staying Tibetans*" en van de "*New Tibetan Arrivals*". Aangezien er uit de landeninformatie niet blijkt dat er problemen rijzen voor Tibetanen die recent in India zijn toegekomen of in India geboren zijn na 1987, is het niet aannemelijk dat er voor verzoekster, die geboren is in India vóór 1987 en aangenomen kan worden dat zij zelfs "temporary refugee" is, dan wel problemen zouden zijn. Overigens blijkt uit de door verzoekster neergelegde RC dat deze reeds 6 maal werd verlengd (2007-2012). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekster nergens melding gemaakt van het feit dat zij met betrekking tot deze verlenging problemen zou hebben gekend. Voor zover verzoekster lijkt aan te geven dat zij als "temporary refugee" problemen zal kennen met de verlenging van haar RC, merkt de Raad op dat verzoekster zich beperkt tot louter beweringen zonder dit in concreto aan te tonen.

Uit de landeninformatie blijkt overigens ook dat indien sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen of smeergeld moeten betalen, ze dan nog kunnen rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. "*Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt*" (zie COI focus van 12 november 2013 en 11 maart 2014). Er kan aldus duidelijk blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. Bijgevolg stelt de Raad vast dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben, hetgeen *in casu* ook blijkt uit verzoeksters ongemoeid verblijf in India van aan haar geboorte in 1984 tot haar vertrek (stuk 5, gehoorverslag, p. 2). Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekster er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("*Information Pertaining Tibetan Nationals*"). Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoeksters eigen verklaringen en de voorbije realiteit. Immers reeds generaties lang hebben de Tibetaanse bannelingen een verblijf in India. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al 65 jaar gevestigd heeft in India. Verzoekster toont evenmin aan waarom er thans na meer dan 65 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk,

pelgrimstocht, studies) is gebonden. Verzoekster toont geenszins aan dat het bekomen van een RC of de verlenging ervan afhankelijk is van de goodwill van de regering. Waar zij stelt dat zij haar RC niet heeft verlengd waardoor zij het risico loopt problemen te krijgen bij een terugkeer naar India, dient te worden opgemerkt dat dit slechts een bewering is zonder enige grond.

2.9. De argumenten van verzoekende partij inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", van 11 maart 2014, die werd toegevoegd aan de aanvullende nota, blijkt dat de Indiase *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

Uit het door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde stuk van een Zwitserse NGO blijkt dat algemeen gesteld kan worden dat de Tibetanen in India niet het voorwerp zijn van refoulement. De door verzoekende partij aangebrachte informatie vermag de vaststelling niet te wijzigen dat personen zoals verzoekster in India geen gegronde vrees kunnen aantonen uitgewezen te worden, laat staan naar China te meer nu verzoekster geen Chinese onderdaan is. Ten overvloede dient erop te worden gewezen dat verzoekster zelf verklaarde dat ze wil terugkeren naar Tibet, maar denkt dat dit niet mogelijk is (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Hieruit blijkt geenszins dat verzoekster vreest voor refoulement naar China.

Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat deze twee zaken betrekking hebben op Tibetanen van (vermeende) Chinese herkomst en nationaliteit, zodat er niet zonder meer vergelijkingen kunnen worden getroffen, en dat de bijgevoegde documenten slechts "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Daar waar verzoekster stelt een artikel "*Tibetan national fears threat to life if deported to his country*" toe te voegen aan het verzoekschrift en hiernaar verwijst, stelt de Raad vast dat dit stuk niet bij het verzoekschrift is gevoegd. Het is evenmin opgenomen in de bijgaande inventaris.

De door verzoekende partij aangebrachte informatie vermag de vaststelling niet te wijzigen dat personen zoals verzoekster in India geen gegronde vrees kunnen aantonen uitgewezen te worden, laat staan naar China te meer nu verzoekster geen Chinese onderdaan is.

2.10. In zoverre verzoekster van mening is dat zij niet naar India kan terugkeren, kan uit de "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", van 11 maart 2014 die door de verwerende partij aan haar aanvullende nota werd toegevoegd, blijken dat "*Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indiase diplomatieke post van zijn verblijfplaats een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel*". Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat "*Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden "na uitgebreide onderzoeksdaten". In een e-mail aan Cedoca verklaarde ook de Indiase ambassade in Brussel dat Tibetanen van wie de IC verloren is gegaan zich tot de ambassade kunnen wenden voor een nieuwe uitreiking. Zij zullen worden onderworpen aan "normale procedures waaronder een identiteitscontrole". De ambassade preciseerde hierbij dat de her-uitreiking enkel mogelijk is in zoverre iemand niet het staatsburgerschap van een ander land heeft aangenomen. Nog volgens de ambassade in Brussel zijn alle Tibetanen die beschikken over een yellow book en een NORI-stempel gerechtigd om terug te keren naar India. Of de IC-houders India al dan niet verlaten hebben met de yellow book neemt de ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro*". In zoverre verzoekster in onderhavig verzoekschrift volhoudt dat zij niet meer in het bezit is van haar IC omdat zij

deze aan de smokkelaar moest afgeven, kan met de hulp van de *Central Tibetan Administration*, een duplicaat van een IC worden aangevraagd, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek.

2.11. Verzoekster beschikte over een Registration Card (RC) en een Identity Card (Yellow Book) (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Verzoekster stelt dat haar RC werd afgenomen door de politie in het kader van de problemen die aan de basis liggen van haar asielrelaas (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Hierboven werd echter reeds vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekster. Verzoekster verklaarde verder met haar eigen IC en een vals Nepalees paspoort te hebben gereisd (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Verzoekster legt hieromtrent echter geen aannemelijke verklaringen af. Zo weet zij enkel de naam die vermeld stond in het Nepalees paspoort, maar weet zij niet of van haar verwacht werd haar echte naam of deze valse Nepalese naam te vermelden wanneer het haar gevraagd werd (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 7). Bovendien is het geenszins aannemelijk dat de smokkelaar tijdens de reis het Nepalese paspoort gebruikt zou hebben bij de douane en verzoeksters IC op enkele andere checkposten (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 7). Voorts weet verzoekster niet of er een visum in haar IC stond, noch welk paspoort de smokkelaar zelf gebruikte (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 7). Verzoekster stelt dat haar IC werd afgenomen door de smokkelaar en dat zij 750.000 roepies heeft betaald voor de reis (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 7). Dat verzoekster haar IC diende af te geven aan de smokkelaar kan niet overtuigen gezien dit haar eigen identiteitsdocumenten zijn en de Raad überhaupt niet inziet waarom verzoekster 750.000 roepies zou betalen, indien zij middels haar IC op legale wijze kon reizen. De verklaring van verzoekster dat zij dringend diende te vertrekken kan geenszins overtuigen, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoekster een kopie van haar RC heeft laten opsturen uit India, maar geenszins weet of haar familie een kopie van haar IC heeft (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). De verklaring van verzoekster dat zij dacht dat haar RC belangrijker was dan haar IC is geenszins aannemelijk, gezien haar IC als internationale reistitel geldt (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Aldus wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster haar RC en IC niet in haar bezit had bij de binnenkomst in België. Verzoekster zou overigens geen enkele poging ondernomen hebben om een duplicaat van haar IC aan te vragen bij de Indiase ambassade (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Waar verzoekster aangeeft dat dit een belemmering zou kunnen vormen voor het verkrijgen van een duplicaat, meent de Raad dat dit opnieuw slechts een bewering is zonder enig grond.

Aldus kan niet worden ingezien waarom verzoekster met haar IC -dan wel met een duplicaat IC- niet kan terugkeren naar India.

2.12. Verder stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: *"Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India."* (COI Focus van 11 maart 2014). Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf opnieuw een RC te verkrijgen. Verzoekster brengt geen andersluidende informatie aan die vermag deze conclusie te wijzigen.

2.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.14. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters

verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.15. De overige argumenten, stukken en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten noch doen zij afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

2.16. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF